

תלמודו בידו

דף יד עמוד א

א | סיכך בענפים נושאי פירות, באיזה אופן נחלקו תנאים האם צריך שיהיו הענפים מרובים אף על הידות, ומדוע ?

ב | כיצד כלי יורד לידי טומאה, וכיצד עולה מטומאתו ?

ג | באר דברי המשנה "כל ידות האוכלים שְבִסָסָן בגורן טהורות, ור' יוסי מטמא" ?

א | 1. קצר את הענפים כדי לסכך בהם.

ונחלקו האם ענף הסמוך לפרי נעשה יד לפרי ומקבל טומאה, ונפסל לסכך.

2. קצר ענפים לצורך אכילה, וענף הסמוך לפרי נידון כידות, ונמלך לסכך בהם. ונחלקו האם יש כח במחשבה לבטל מחשבתו הראשונה לגבי ידות, ומשנמלך לסכך בהם פקע מהם דין ידות.

3. קצר לצורך אכילה, ונמלך לסכך בהם, ואף דש אותם ברגלי בהמה. ונחלקו האם דינם כידות מחמת שכשיסתור סוכתו יאחז בהם.

ב | יורד: במחשבה. כגון שחישב על עור מעובד להשתמש בו כשלחן, מקבל טומאה מיד. אף שסתם עור עומד לנעליים, ואינו מקבל טומאה עד גמר מלאכתו.

עולה: על ידי שינוי מעשה. כגון עור שחישב להשתמש בו כשלחן, ונמלך שיהיה למנעל, עורנו מקבל טומאה עד שיחתוך העור בסכין לצורך עשיית נעליים.

ג | ר' אלעזר: התיר את הקשר של עומרי התבואה על מנת לרוש אותם.

לחכמים, בטל דין ידות מן הקש, שהרי הוכיח שאינו צריך לו עוד. ור' יוסי מטמא, מפני שאין במעשה מועט זה כדי לבטל שם ידות.

ר' יוחנן: דש תבואה ברגלי הבהמה. לחכמים בטל דין ידות מן הקש.

ור' יוסי מטמא, מפני שגם אחרי הדישה רוצה בחיבור כדי שיוכל להפוך את השיבולים בעֶתֶר ובלא הקש השיבולים נופלות בין שיני העתרו.